

עב:

בהמה המקשה פרק רביעי חולין

עין משפט
גרי מצוה

מסורת הש"ס

16 ולקמן קטנ. גדה
מח: 17 כלל פכיו מ"י.
18 ומלת החינו טעות
הפסוק שהרי הן מלאה
דלמור ר' יוסי נשנית במשה
כלל שס. 19 ופסחים
ספ. 20 ושמ"י פרשה 17.
21 וייקרא 16. 22 ופס.,
23 וייקרא טו. 24 ז"ל
משיירם. 25 י"י פ"י
הוא כל שנת. 26 ז"ל
דקיה לחמ"ה.

ג"יין הש"ס
נב' רב"י י"ב ויגיא.
נראה שלל לנרוס 16
הינות:

הגהות הב"ח
16 גב' ומנין לטרפה
שמיטה י"י טמאה
אסורה בחליה וטרפה
כל"ל ומיתת אף נמחק:
17 ה"ב ד"ה ד"ה כשעת י"י
כשר מאבר מן החי:

הגהות מהר"ב
רנשב"ר
א' י"ב ד"ה שחלק
י"י ח"י לפנים ולפניהם.
מלת ולפניהם נמחק. י"ב
ז"ל למחקר י"ב ז"ל ולא
לפניהם דה"ל אחת כשנת
דף כ"י ע"ב:

טהור מן המדרס. מתחלה כשנמנה מדרס כריך לומר דהיה
שם פשוטי כלי עץ מפקיק בין רגלו לנגד דלוי אין שם
פשוטי כלי עץ לא הוה פליג ר' יוסי דהא צ"ל לו מדרס ומגע זו ביחד
אם היה יתק או מדרס ומגע מדרס אם היה נעול וכשנא צבת אחת
מודה ר' יוסי כדמשמע בהקומץ
רבה נמנחת דף טז:

אלא שאם נגע בו הוב בו, שנגע
בו מקמי מדרס אירי או
שיקף דרס דהוב ליה מדרס ומגע
איהוב צבת אחת דלוי לנסוף לא אחי
מגע דקיל וחילל את המדרס החמור
כדמשמע בהקומץ ורבה ופס:
ד"ה י"ו דקמ"י צבתי"ת מודה ר' יוסי
בשני סדינים המקופלים ומנמיס זה
על זה וישב עליהן הוב שהעליון טמא
מדרס והתחתון טמא מדרס ומגע
מדרס פ"י שיש איר בין הסדינים
שמונחין על גבי קונדינס זה למעלה
מזה וישב זו על העליון עד שהכבד
העליון שנגע בתחתון וכגון שפשוטי
כלי עץ מפקיק בינו ולסדינים דנעלוין
קדם המדרס למגע ונתחמון בתיס
צבת אחת שהכבד על העליון עד
שנגע לתחתון נטמא מדרס מחמת
הזו ומגע מדרס מן הסדין העליון
ושניהם צבס צבת אחת ומעיקר
דקא הוב נגי למיפשט בעי"ל דעשרין
שחלקו ונטמא אחד מהם והניחה
'צבסא ותור טבול יוס ונגע צבסא
מי אמרין שבע ליה טומאה או לא
ויטמא גם חלק השני ע"י לירוף כלי
ופשיטו ממתי' דסדין טמא מדרס
שעשאו וילון טהור מן המדרס אכל
טמא מנגע מדרס אמר ר' יוסי וכי
צבסא מדרס נגע זה אלף שאם נגע
בו הוב טמא מלא לוא אפי' לנסוף
אכתי לא ידע צבתי"ת דשני סדינים
דמוכח בהדיא דלא חילל לנסוף מגע

מדרס דקיל אמדרס דחמור וא"ת דבשלהי העור והרוטב ולקמן דף
קמח: תניא החותך כותה כשר מאכר מן החי חישב עליו ואח"כ
חתכו טמא ופריך תומאת בית הסתרים היא ומשני ר"מ היא והשתא
היכי חיל אחר הטומאה אובלין דקיל אטומאת אכר מן
החי דחמיר וי"ל דטומאת אובלין חמיר שראוי להצטרף עס פחות
מכניסה אובלין אכל קודם שימשע עליהם לא היה ראוי להצטרף
והרב ר' שמשון אומר דשבע ליה טומאה לא שייך בדבר שהטומאה
צבה מגופו וחילל שפיר אפי' קל על חמור וכפירושו משמע בהקומץ
רבה נמנחת דף טז: דבעי למיפשט מההוא דנ' סדינים דלא אחר
שבע ליה טומאה שהרי תחתון טמא מדרס ומגע מדרס פ"י אפי' ג
דעליון אינו טמא אלא מדרס הייט משום דלא חילל מגע דקיל
אמדרס דחמור צוה אחר זה אכל מתחמון בעי למיפשט כיון דצבת
אחת ודאי חל אפי' קל על החמור וא"כ צבתי"ת שיהי כ"י היא
דעשרין שחלקו חלים אפי' צוה אחר זה ומשני דצבת אחת ודאי חילל
אפי' קל על חמור אכל צוה אחר זה אפי' שניהם שיון לא חילל
האחרין והשתא לפי סברת הפושט אמאי לא פשיט מר"מ דלמור
גבי סדין שעשאו וילון דטמא מגע מדרס אלמא דחל קל עס החמור
צבת אחת אלא ודאי כשהטומאה צבה מגופו לא אמר' שבע ליה
טומאה ותל אפי' קל על חמור אפי' צוה אחר זה ויש לדחות דלא
בעי למפשט מר' מאיר ד' דהא ר' יוסי פליג עליה מהאי טעמא
ולהכי לא פשיט אלא מר' יוסי: **אבל** שיש ע"י שיש הבאות מבגד
גרוף בשעת פרישתן מאביהן טומאה מאביהן. דקודם
שנחלק לגמרי נוגעת חציטת זו לזו וה"ה דבשלהי על שלשה משכמת
לה דמורה ר' יוסי כגון שחלק פשוטי כלי עץ בין רגלו לנגד
דלחי מדרס ומגע צבת אחת ואפי' אם הפסיק נמי אם היה נכפל
שבעה שדרס עליו ששני ראשיהן נוגעים זה צוה בגלוי דלחין זה
בית הסתרים וצבת אחת קאחו אלא ניחא ליה לאשכוחי טומאת מגע אפי' צבגד שיהיה עומד כל שעה מתוח והיה שם פשוטי כלי עץ
המפסיק דומיא דרישא: **בשעת** פרישתן טומאה מאביהן. וא"ת ולקמן כהעור והרוטב ודף קמח: גבי החותך כשר
(י) מן החי דטמא ומנוק' לה כר"מ דלמור טומאה דבית הסתרים מטמא לוקמה אפי' כר' יוסי דבשעת פרישתו מקבל טומאה מהאכר ודוחק
לומר דמיידי כגון דנמשהו ראשון שנחתק לא היה באכר כדי לעלות ארוכה וי"ל דבעי לאוקמי אף צבתי"ת כחו דלא מקבל טומאה מאביהן
שבעת פרישה מאביהן וכי הוי גוונא משני צפ' אמרו לו (כחיתת דף טו): ומיהו צפ' כ"ל ז"ל ופסחים דף פה. ופס' ד"ה ולרבינו גבי אכר שילא
מקבלו דחותך עד שמגיע לעגס וקולף עד שמגיע לפרק וחותך ודייק מינה דלא גזר טומאה על היוצא דל"כ היה מטמא מה שבפנים ומשני
דטומאת

מז: דלא מטמא: לומא ר"מ לעטמיה. דלחית ליה טומאת בית
הסתרים מטמא: שלשה. טפחים צבד שראוי למדרס יהיה מדרס הזכ
שהוא אכ הטומאה דכתיבי"ז וכל אשר יגע במשכבו וגו': **שנחלק**.
ואינו ראוי עוד למדרס אכל ראוי הוא לשאר טומאות דק"ל שלש
אכזבעות על שלש חזי לעניים א' ולעשירים: **עור מן המדרס**. מלטמא
אדם וכלים: **אכל טמא מגע מדרס**. טומאת הנגע במדרס יש לו
והוי ראשון לטומאה מפני שנגעו זה צוה צבדון מחוברין שהיו
מדרס: וכי **צאינו מדרס נגע זה**. מחלף שנחלק שהרי נגע חבירו
אינו נגע לפי שהוא בית הסתרים אלא אם י"ל שיש בלוס טומאה
ימשמרת עליו לוא משום מגע מדרס: **אלא שאם נגע בו הוב**. צבגלו
ערוס כשדרס עליו או לאחור שדרס עליו והוי עליו שני טומאות
טומאת מדרס שהיא אכ הטומאה וטומאת מגע שהיא ראשונה ואינה
אלא לטמא אובלין ומשקין ונחלק טהור טומאת מדרס ואינו אכ
הטומאה עוד אכל טמא מגע הזכ כ"ו שלל טבול ופחת מר' אכזבעות:
לא שנו. דנחלק ר' יוסי על ר' מאיר: **אלא כשלהי על שלשה**
שנחלק. דליכא למימר בשעת פרישתן זה מזה קבלו טומאת מגע
זה מזה שהרי בשעת פרישתן לא יש צוה כדי לטמא צבד ולא צוה כדי
לטמא צבד שהרי אין צוה שיעור אכ הטומאה: **אלב ג' אכזבעות**
הכאין מבגד גדול. שהיה טמא מדרס וחתכו ממנו שלש אכזבעות טהרה
החמישה הקטנה מן המדרס שאין צוה כשיעור וטמאה מגע מדרס
אפי' לר' יוסי דלמור אין מגע החצור מגע דהא בית הסתרים היא
הכא מודה משום דבשעת פרישתו מאביו אי אפשר לנמאם שלא יגע
מעט מעט ובשעת פרישה אינו בית הסתרים ומקבל טומאה מאביו
שיש בו שיעור אכ הטומאה. והכא גבי מתני' נמי אפי' ר' יוסי מודה
דמגעו מגע משום שעת פרישה כשותק האכר מן העובר:
כחותך